

Az adventi gyertyák története

Régen, egy kis vidéki faluban élt egy bölcs, idős asszony. Anna néni mindig tisztelte és szerette a hagyományokat, és a falubeliek gyakran fordultak hozzá, hogy meghallgassák tanácsait. De nem csak a felnőttek szerették a nénit, hanem a gyerekek is, akiknek sok érdekes történetet mesélt.

Az adventi időszak közeledtével, Anna néni egy este elmesélte a falu gyermekeinek, honnan ered az adventi gyertyák hagyományának legendája.

A történet a falu legrégebbi könyvéből származott, amelynek a „Fény Ébredése” volt a címe. A történet szerint, amikor a világra olyan sötétség ereszkedett, amely annyira elnyomta a fényt, hogy az emberek majdnem elvesztek a sötétségben, a gonosz boszorkányoknak megsokszorozódott az erejük. Az emberek féltek a boszorkányoktól, ezért egy kis csoport bölcs vezető elhatározta, hogy útra kelnek, és valamiképpen visszahozzák a fényt az életükbe, hogy általa elűzzék a boszorkányokat.

El is indult a kis csoport, és útjuk során minden héten egy új gyertyát gyújtottak.

Az első gyertya a remény volt, amely megvilágította az utat előttük. A második gyertya a hit volt, ami erőt adott nekik a továbbmenéshez, a harmadik gyertya a szeretet volt, ami összekötötte szívüket egymással. A negyedik gyertya pedig az öröm volt, ami mosolyt hozott az arcukra.

Ahogy közelgett a karácsony, egy ötödik gyertyát is gyújtottak. Ez a gyertya volt a Fény Gyertyája, a karácsony ünnepének jelképe.

Amikor a Fény Gyertyáját meggyújtották, a sötétség teljesen eltűnt, és a teret, ragyogó fény töltötte be. És ez a fény elűzte a gonosz boszorkányokat, az emberek közé pedig elhozta a remény, a hit, a szeretet és az öröm fényét.

Anna néni azt is elmondta a falu gyermekeinek, hogy attól fogva, minden adventi vasárnap, egy-egy újabb gyertya lángja lobban fel az otthonokban, és a fényük egyre erősebb lesz, ahogy közeledünk karácsony felé.

De a gyertyák nemcsak fényt hoznak a sötétségbe, hanem emlékeztetnek bennünket arra is, hogy a remény, a hit, a szeretet

és az öröm mindig jelen van az életünkben, még a legnehezebb időszakokban is.

Zsófi, az őzike és a tündér decemberi kalandja

Egyszer volt, hol nem volt, egy Zsófi nevű kislány, aki egy gyönyörű kis faluban élt, az erdős hegyek lábánál. Mindig is imádta az erdőt, különösen a téli napokon, amikor a hó belepte a fákat és a földet. Egy hideg decemberi délutánon Zsófi kint játszott a házuk kertjében, amikor hirtelen egy őzike bukkant fel az erdő szélén.

A kislány szemei felragyogtak az örömtől, és kíváncsian követte az őzikét, ahogy az az erdő mélyébe ment. A hó csikorgott a lábuk alatt, az őzike ugrált, és hátra-hátra nézett, hogy követi-e a kislány. Zsófi egészen belefeledkezett a játékba és egy idő után rájött, hogy nem tudja hol van, ismeretlen körülötte a táj.

Körbenézett és szíve összeszorult a félelemtől, mert nem tudta felismerni az erdőt, és nem találta az utat haza. Ide-oda szaladgált, hátha rájön merre kell mennie, de a szaladgálástól annál jobban elveszett az erdő mélyén és az őzike is eltűnt a látóköréből. Zsófi egy fa tövéhez érve leült, és elkeseredettségében elsírta magát.

A kislány fázott és a könnyek ráfagytak az arcára. Ekkor a fák között, hirtelen felcsillant egy picit fény, amely egyre közeledett hozzá. Zsófi nem tudta mi lehet az és szívszorongva, lesütött szemmel várta, hogy az a valami odaérjen, vagy eltűnjön olyan hirtelen, ahogy megjelent. Amikor a fény már majdnem a lába előtt villogott, fölemelte a fejét, és egy kis tündért látott a csillogó fény közepében, aki édesen mosolygott rá.

– Ne félj, Zsófi! – szólt a tündér gyengéd hangon. – Én Hószellő vagyok, és segíteni jöttem neked!

Hószellő, Zsófit egy kis tündérházba vezette, amely az erdő mélyén rejtőzött. A házban meleg volt, a falakat színes jégkristályok díszítették, és egy apró tűzhelyen kék színű láng égett. Hószellő készített neki forró csokoládét, amitől Zsófi felmelegedett.

A tündér elmesélte a kislánynak, hogy ő Tündérországból él, ahonnan látta, hogy Zsófi elveszett az erdőben. Azonnal iderepült, hogy segítsen rajta.

Miután a kislány megpihent és felmelegedett, Hószellő megkérdezte: – Szeretnéd, ha hazavinnélek a szánkómon?

Zsófi örömmel bólintott, majd elhagyták a kis tündérházat. Odakint nagypelyhekben hullott a hó. Hószellő elkapott egy kis

hópelyhet, ráfújt, mire előttük egy fehér bundával letakart jégszánkó jelent meg. Beültek és elindultak a havas uton. A szánkó ide-oda kanyargott a fák között és Zsofi nemsokára megkönnyebbülve ismerte fel a környéket és a házukat, melynek kéményéből magasra szállt a füst.

Amikor megérkeztek, a kislány hálásan ölelte meg a kis tündért.

– Találkozhatunk máskor is? – kérdezte most már mosolyogva.

– Igen! De csak akkor, ha megint segítségre lesz szükséged – válaszolta Hószellő, majd eltűnt a hóesésben, Zsófi pedig boldogan lépett be a meleg házba, ahol elmesélte szüleinek, milyen elképesztő kalandban volt része.

Azóta Zsófi, ha még el is tévedett, nem félt és nem sírt, mert mindig tisztában volt azzal, hogy bármilyen nehézségbe is ütközik az életben, mindig ott lesz egy varázslatos segítő, hogy a nehéz pillanatokban segítsen neki.

Ezt a kis tündért sosem felejtette el, aki a kis házikóban megmentette őt a hideg éjszakától és haza vezette a szánkóján!

Dóra, a hóember és a kismadarak

Egyszer volt, hol nem volt, talán nem is olyan régen, egy Dóra nevű kislány, aki egy kisvárosban élt szüleivel. Dóra egy hideg téli napon kiment a kertjükbe, ahol vastag hótakaró borította a földet. Mivel mindig imádta a havat, arra gondolt, hogy milyen jól fog szórakozni, ha elkészít egy hóembert.

Szorgalmasan gurította a kis és nagyobb hógolyókat és rövid idő alatt, összeillesztette a hóembert. Dóra mosolyogva nézett az elkészült hóemberre, és hogy még szebb legyen, narancsból egy kis orrot is készített neki. Ahogy a nap lassan lement, a hóember kezdett életre kelni, és mosolygott Dóra felé.

Hirtelen egy kismadár szállt le a közelben lévő fa ágára, és kíváncsian nézett Dórára és a hóemberre. A kislány meglátta a madarat, beszaladt a házba, majd egy pár szem búzát tett a hóember kezébe. A kismadár leszállt, és boldogan elfogyasztotta a búzaszemeket.

Dóra és a hóember jóbarátokká váltak. A kislány minden nap kijött a kertbe játszani, és a madarat etetni. Dóra gyönyörködött a hóember vidám mosolyában, és a madár csicsergésében, ahogy körülöttük repkedett.

A tél hosszú volt, de Dóra sosem unatkozott, mert mindig ott voltak a barátai, a hóember és a kismadár.

Egy nap, amikor a nap melegebben sütött, Dóra és a hóember szomorúan néztek egymásra. Tudták, hogy közeledik a tavasz és ők el kell váljanak. És a tavasz közeledtével a hóember lassan elolvadt.

Dóra szomorú volt, de a kismadár vele maradt, és együtt nézték a tavaszi fák rügybeborulását. Az idő telt, és olykor visszaemlékezett a hóemberre aki olyan jó barátja volt, a hideg téli napokon.

Majd rájött, hogy a valódi kincsek a barátságban rejlenek, még egy hóember és egy kismadár személyében is.

